

مروری بر روشهای استعدادیابی در ورزش

وحید میرشکاریان بابکی

چکیده

زمینه و هدف: این مقاله با هدف مروری بر مطالعات صورت گرفته در حوزه استعدادیابی ورزشی به چالش ها، موانع و کمبودهای موجود در مسیر استعدادیابی علمی اشاره دارد. فراگیر شدن ورزش و اهمیت جایگاه آن در مناسبات بین المللی توجه فراوانی را از ناحیه دولت ها متوجه این پدیده ساخته است. فرایند کشف ورزشکاران مستعد، برای شرکت در برنامه تمرینی سازماندهی شده، از مهم ترین موضوعاتی است که امروزه در ورزش مطرح است. هدفهای استعدادیابی در دنیای مدرن عبارتند از: صرفه جویی در هزینه ها، افزایش احتمال توفیق، افزایش عمر مفید ورزشی برای قهرمانان، سوق دادن افراد غیر مستعد به سایر زمینه ها و جلوگیری از اتلاف سرمایه و سرخوردگی آنها و توزیع مناسب تر استعدادها.

روش بررسی: جست و جوی مقالات در پایگاه های اطلاعاتی معتبر مانند Sid.ir، Irandoc.com، با جست و جوی کلمات استعدادیابی در ورزش، شاخص های استعدادیابی در ورزش و الگوهای استعدادیابی انجام شد.

یافته ها: مطالعات حوزه استعدادیابی ورزشی نوپا بوده و هنوز الگوی مشخص و همه جانبه ای که دربرگیرنده همه ابعاد باشد، ارائه نشده است. تعداد معدودی از الگوها تاثیر شاخص های ذاتی مانند ژنتیک را در شناسایی استعداد ورزشی مناسب می دانند؛ در حالی که بیشتر پژوهش ها الگوهایی که مبتنی بر ارزشیابی مهارت بعد از آموزش هستند، تعیین کننده می دانند. دسته شایان توجه دیگری از مطالعات همزمان با در نظر گرفتن شاخص های مهارتی، بر شاخص های حوزه های فیزیولوژیکی، آنتروپومتریکی، بیومکانیکی و روانی نیز تکیه دارند. با تعقیب مطالعات در حوزه الگوهای استعدادیابی ورزشی سیر تکاملی آنان به روشنی قابل تشخیص است. الگوهای ابتدایی بیشتر بر شاخص های ذاتی مانند ژنتیک استوار بودند و پارامترهای بسیار مهم دیگر مانند پارامترهای روان شناختی، بیومکانیکی و مهارتی را کمتر مد نظر داشتند، در حالی که الگوهای نهایی مانند الگوی وودمن (1985) و راسل (1989)، علاوه بر مد نظر قرار دادن پارامترهای فیزیولوژیکی، آنتروپومتري، بیومکانیکی و روانی، بر پارامترهای مهارتی نیز تکیه داشتند و در واقع استعدادیابی بر اساس «شاخص های ذاتی» مقدم دانسته و سن مناسب استعدادیابی در بیشتر رشته ها (برای آموزش مهارت و سپس ارزیابی چگونگی اجرا) بین 11 تا 14 سال در نظر می گیرند.

نتیجه گیری: نتایج پژوهش حاضر نشان دهنده وجود موانع بسیاری در ساختار استعدادیابی ورزش کشور بود که نیاز به توجه مدیران و سیاستگذاران عرصه ورزش دارد تا با بر طرف شدن آنها، ورزش کشور به آنچه برای آن هدف گزینی شده است، دست یابد.

واژه های کلیدی: استعدادیابی ورزشی، الگوهای استعدادیابی، شاخص های استعدادیابی، ورزشکاران، مروری.

مقدمه

استعداد، موضوعی است که در دنیای ورزش اهمیت ویژه ای دارد [1]. در دستیابی به موفقیت و بهره گیری مطلوب و پیش‌گیری از هدر رفتن سرمایه‌های مادی و معنوی و انسانی در تمام زاویه‌های زندگی موضوع استعدادیابی با اهداف: کشف و پرورش نخبگان از روزگاران گذشته تا کنون، یکی از اصول مهم و راز و رمزهای تمدن‌های پیش روی بشری بوده است. رشد سریع و فزاینده ورزش‌های مدرن، توجه مربیان و سازمان‌های ورزشی را به استعدادیابی بیشتر کرده است، که این امر نه تنها بر پایه تجربه بلکه بر اساس روش‌ها و فرایندهای علمی است [2]. هدف‌های استعدادیابی در دنیای مدرن عبارتند از: صرفه‌جویی در هزینه‌ها، افزایش احتمال توفیق، افزایش عمر مفید ورزشی برای قهرمانان، سوق دادن افراد غیر مستعد به سایر زمینه‌ها و جلوگیری از اتلاف سرمایه و سرخوردگی آنها و توزیع مناسب تر استعدادها [3]. استعدادیابی ورزشی به معنای شناسایی و کشف آن دسته از قابلیت‌های بالقوه افراد است که قابلیت پروراندن داشته باشند [4]. موفقیت در ورزش قهرمانی در گرو حداقل سه عامل است [5]: 1. استعداد ذاتی مناسب، 2. شرایط روانی مطلوب، و 3. تسلط بر مهارت‌های تکنیکی. با توجه به بررسی ادبیات پژوهش و فقدان روش و ابزاری مناسب و علمی در بررسی برگ خریدهای استعدادیابی در بسیاری از ورزش‌های رزمی یکی از دغدغه‌های امروز جامعه ورزشی، دسترسی به ابزاری مدون در راه شناخت و کاربست استعدادیابی در محیط‌های ورزشی از جمله رشته‌های ورزشی است. از سویی، قربت یافته‌های علمی و دانش تجربی مربیان، شناسایی روش‌ها و شیوه‌های استعدادیابی موثر، تعیین و تشخیص شاخص‌های موفقیت در ورزشکاران برجسته، طراحی دستگاه‌های مربوط به استعدادیابی و بسط و گسترش چارچوب‌های عملیاتی ضرورتی اجتناب ناپذیر است. با این حال، کمبود تحقیقات و عدم نظام هماهنگ برای شناسایی و پرورش استعدادها، سنتی بودن روش‌های آموزش و تربیت ورزشکاران از مشکلات اصلی در این مسیر است با توجه به ضرورتی که امروزه در جهت توسعه ورزش علمی احساس می‌شود [1]. مسیرهای مربوط به مطالعات علمی استعدادیابی، دوشاخه کاملاً متفاوت دارند. یکی از شایعترین مسیرها، بررسی خصوصیات نخبگان قهرمان در رشته‌های گوناگون و ترسیم شاخص بر اساس آنهاست. این راه عملاً به نتیجه قاطعی نرسیده است و از نظر منطقی هم بعید به نظر می‌رسد که نتایجی به دنبال داشته باشد. به این دلیل که خصوصیات الگو متعلق به ورزشکاران بالغ است، اما استعدادیابی معمولاً در کودکی و نوجوانی صورت می‌گیرد. دیگر مسیر علمی استعدادیابی که با موفقیت بیشتری همراه بوده است، «زیر نظرگیری» علمی از دوران خردسالی است. در این روش، بچه‌ها از خردسالی زیر نظر گرفته می‌شوند و آنهایی که جنب و جوش، تحرک و علاقه بیشتری نشان می‌دهند در دوران بعدی به مدرسه‌های اختصاصی تر با امکانات مناسب تر ورزشی فرستاده می‌شوند. مطالعات استعدادیابی که در ایران صورت گرفته‌اند، بیشتر متمایل به مسیر اول استعدادیابی است. دلیل آن نیز واضح است؛ کمبود منابع اقتصادی و تسهیلاتی ایران اجازه تعقیب مسیر دوم را نمی‌دهد [3]. با توجه به پژوهش‌های صورت گرفته در زمینه استعدادیابی به صورت تک رشته‌ای در پژوهشکده تربیت بدنی وزارت علوم، تحقیقات و فناوری و بررسی‌هایی که انجام گرفته، می‌توان نتیجه گرفت نه طرح اجرایی برای استعدادیابی در کشور وجود دارد و نه دستگاه معینی به صورت جدی به استعدادیابی می‌پردازد. همچنین بین دستگاه‌های مختلف در زمینه استعدادیابی هماهنگی وجود

ندارد و در این مورد پاره‌ای از دستگاه‌ها به صورت جداگانه، فعالیت‌های پراکنده‌ای را انجام می‌دهند. اما در نهایت باید دید که آیا فرایندها و آزمون‌هایی که به کشف و پیش بینی استعدادها می‌پردازند، تا چه اندازه موثر بوده و هستند و تا چه حد می‌توان به آنها اکتفا کرد و آیا از این طریق می‌توان افراد مستعد با آینده موفق در ورزش را شناسایی کرد و آنها را با اطمینان کامل به سمت رشته ورزشی معینی سوق داد تا در آن رشته پرورش یابند و استعداد خود را نشان دهند یا خیر؟ با نگاهی به کشورهایی که در دنیا به امر استعدادیابی پرداخته و به موفقیت دست یافته‌اند، می‌توان گفت جواب این سوال‌ها مثبت است. در کشور ما نیز متخصصان امر با مثبت بودن جواب این سوال‌ها موافق‌اند، اما در اجرا شاهد آن نیستیم و همچنین در امر نتیجه‌گیری نیز شاهد نتایج تکرارناپذیر و گهگاهی و در امر مدال آوری که ماه عسل ورزش قهرمانی است و در نهایت می‌تواند نتیجه فرایند استعدادیابی باشد، آن طور که باید و شاید و در خور استعدادهای کشورمان است، ظاهر نمی‌شویم و استمرار و تکراری را که حاصل تلاش سیستماتیک در پروسه استعدادیابی باشد، کمتر مشاهده می‌کنیم. با توجه به امکانات و واقعیت‌های گفته شده پیشنهاد می‌شود که در ایران، الگوی استعدادیابی ورزشی حد وسط دو مسیر ذکر شده برگزیده شود [5]. کوتینیو و همکاران در مقاله‌ای انتقادی روش‌های سنتی و بصری استعدادیابی را به چالش کشیدند و روش‌های مبتنی بر ارزشیابی کیفیت‌های ورزشکار در شاخص‌های اصلی را پیشنهاد کردند. پیون و همکاران مدلی مبتنی بر شاخص‌های اصلی استعدادیابی ژیمناستیک زنان ارائه کردند و نشان دادند به کارگیری روش‌های علمی استعدادیابی، موجب کاهش هزینه‌ها می‌شود. تعداد کمی از مطالعات داخلی بررسی جامعی از شاخص‌های استعدادیابی در تمامی حوزه‌های آن‌تروپومتریکی، فیزیولوژیکی، بیومکانیکی، مهارتی و روانی شناختی یک رشته ورزشی ارائه می‌دهند. از آن جمله می‌توان به مطالعه صادقی و همکاران روی کشتی‌گیران منتخب تیم ملی اشاره کرد که شاخص‌های موثر استعدادیابی در حوزه‌های پنج‌گانه آن‌تروپومتریکی، فیزیولوژیکی، بیومکانیکی، مهارتی و روانی تعیین و نشان داده شده است بین شاخص‌های آن‌تروپومتریک، بیومکانیک، فیزیولوژیک و روانی رده سنی بزرگسالان و جوانان اختلاف وجود دارد [4].

روش تحقیق

در این مطالعه مروری که از نوع توصیفی است، به منظور یافتن مطالعات و منابع مرتبط با استعدادیابی، از پایگاه‌های اطلاعاتی فارسی از جمله Sid.ir، Irandoc.com، استفاده گردید. جستجوی مقالات از سال 1389 تا 1399 با استفاده از کلید واژه‌های استعدادیابی در ورزش، شاخص‌های استعدادیابی و الگوهای استعدادیابی به صورت مجزا و ترکیبی انجام شد. مجموعاً تعداد 40 مقاله به دست آمد. در فرآیند بررسی مقالات به دست آمده، ابتدا بر اساس مطالعه عناوین مقالات، تعداد 14 مقاله به دلیل عدم ارتباط با اهداف مطالعه حذف گردیدند. در مرحله بعد با مطالعه چکیده مقالات، تعداد 11 مقاله به دلیل عدم اشاره به موضوع، حذف گردید. در مرحله بعد 15 مقاله به طور کامل مورد بررسی قرار گرفت که تعداد 6 مقاله به دلیل تکراری بودن حذف گردید. در نهایت از مجموع 40 مقاله، تعداد 9 مقاله که با اعمال معیارهای ورود به مطالعه که شامل: وجود مطالعه در حوزه استعدادیابی ورزشی، تمرکز مطالعه بر مشکلات و موانع استعدادیابی در حوزه ورزش و دسترسی به متن کامل مقاله را داشتند انتخاب و مورد بررسی قرار گرفت.

یافته ها

آقای نوحی و همکاران در میان سال های 1384 تا 1393 مقاله ای به نام تعیین فاکتورهای فرایند استعداد یابی با جامعه آماری 200 نفر (142 مرد و 58 زن) انجام داد. به منظور بررسی روش همسانی درونی فرایند استعداد یابی از روش آلفای کرونباخ استفاده شد. نتایج نشان می دهد که همه عوامل فرایند استعداد یابی از آلفای کرونباخ مناسبی (بیشتر از 70 درصد) برخوردار است و بدین ترتیب همه ضرایب آلفا معنی دار و مناسب می باشند [1].

آقای نظری و همکارش مقاله ای را با نام چالش های توسعه ورزش ایران با رویکرد استعدادیابی و نخبه پروری گلخانه ای انجام داد. نتایج نشان داد که مهمترین چالشهای نظام مدل گلخانه ای استعدادیابی و نخبه پروری ورزش ایران شامل: ارتباطات، رهبری، پاداش، مکانیزمهای کمک کننده، ساختار و اهداف به ترتیب اولویت قرار گرفتند. بیشترین میانگین مربوط به بعد ارتباطات با میانگین 5/45 و کمترین میانگین مربوط به بعد اهداف با میانگین 3/82 بود. به طور کلی می توان اذعان نمود مدل گلخانه ای ماهیت و واقعیت ورزش کشور را نشان نمی دهد و با سرمایه گذاری بر روی افراد محدود، عملکرد ورزش کشور دچار حالت نوسانی و سینوسی قرار می گردد [2].

با تعقیب مطالعات در حوزه الگوهای استعدادیابی ورزشی سیر تکاملی آنان به روشنی قابل تشخیص است. الگوهای ابتدایی بیشتر بر شاخص های ذاتی مانند ژنتیک استوار بودند و پارامترهای بسیار مهم دیگر مانند پارامترهای روان شناختی، بیومکانیکی و مهارتی را کمتر مد نظر داشتند، در حالی که الگوهای نهایی مانند الگوی وودمن و راسل، علاوه بر مد نظر قرار دادن پارامترهای فیزیولوژیکی، آنترپومتری، بیومکانیکی و روانی، بر پارامترهای مهارتی نیز تکیه داشتند و در واقع استعدادیابی بر اساس «شاخص های ذاتی» مقدم دانسته و سن مناسب استعدادیابی در بیشتر رشته ها (برای آموزش مهارت و سپس ارزیابی چگونگی اجرا) بین 11 تا 14 سال در نظر می گیرند. بلومفیلد معیارهای استعدادیابی را به ظرفیت های بدنی، ظرفیت های بیومکانیکی، ظرفیت های فیزیولوژیکی و ظرفیت های روانی طبقه بندی کرد. پس از تعیین معیارهای مذکور توسط بلومفیلد، پژوهش ها به سمت شناسایی مهمترین آنها در هر رشته ورزشی به صورت اختصاصی پیش رفت. بورگس آزمون های لازم در شناخت افراد مستعد را از نوع فیزیولوژیکی، آنترپومتریکی، روانی، موارد قابل اندازه گیری ارثی و جامعه شناسی معرفی کرد که اولویت آنها بر حسب نوع ورزش متفاوت است. سپس هنجاریابی ورزشکاران نخبه در این پارامترها، چالشی جذاب پیش روی پژوهشگران قرار داد، به طوری که در سال های اخیر شناخت صحیح شاخص های تاثیر گذار هر رشته ورزشی و مقایسه ورزشکاران با هنجار ورزشکاران نخبه آن رشته، گستره پژوهش های استعدادیابی ورزشی را شکل می دهد. صادقی و همکاران با به کارگیری روش آنالیز اجزای اصلی به استعدادیابی در تکواندوی بانوان پرداخته و پارامترهای شتاب و دامنه حرکتی ران، زمان عکس العمل، تعادل پویا، چابکی، قدرت، نسبت وزن به قد را به عنوان مهمترین و موثرترین پارامترهای استعدادیابی در تکواندوی بانوان معرفی کردند [4]. مربیان و متخصصان ورزش کاراته طبق نتایج تجزیه و تحلیل آماری یافته های تحقیق با استفاده از

ضرب همبستگی پیرسون، شاخص های طول پا، طول قد، تمرکز، انگیزش، طول دست و چابکی را از عوامل مهم موفقیت کاراته کاها عنوان کردند[6].

طی بررسی نظرهای افراد با سابقه مدیریت در فدراسیون رزمی، مربیان تیم های ملی و قهرمانان جهانی و آسیایی (خانم ها و آقایان از سال 1384 تا 1393) و خبرگان و متخصصان آشنا به مسائل مدیریت استعدادیابی ورزش نشان داد که عوامل اجتماعی، کاهش ترک سازمان توسط افراد مستعد، خالی نماندن منصب های کلیدی و ایجاد خزانه استعداد، از مهم ترین عوامل در مدل مدیریت استعدادیابی است[7].

آقای قاسم زاده مقاله ای را با عنوان بررسی موانع موفقیت و تداوم اجرای طرح ملی استعدادیابی فدراسیون دو و میدانی ایران انجام داد. روش تحقیق حاضر توصیفی پیمایشی بوده است. جامعه آماری تحقیق شامل 52 نفر از دست اندرکاران تدوین و اجرای طرح ملی استعدادیابی دو و میدانی ایران می باشد. نمونه گیری برابر جامعه آماری و بصورت تمام شمار بوده است. پس از تنظیم پرسشنامه، ابزار تحقیق بین 10 نفر از متخصصین ورزشی توزیع گردید که روایی آن، مورد بازبینی و تایید قرار گرفت. پایایی پرسشنامه توسط آزمون آلفا کرونباخ 81 درصد بدست آمده است. بر طبق نتایج تحقیق حاضر به ترتیب اولویت در بخش ساختاری مانع ثبات اندک مدیریت در فدراسیون دو و میدانی، در بخش اجرای طرح، تعامل اندک با ورزش آموزشگاهی و در بخش تدوین طرح، گستردگی زیاد طرح بالاترین اهمیت را در خصوص عدم موفقیت و تداوم اجرای طرح ملی استعدادیابی دو و میدانی ایران داشته است[8].

آقای نظری و همکاران مقاله ای با عنوان بررسی ویژگی های پیکرسنجی و فیزیولوژیک بازیکنان نوجوان والیبال به منظور استعدادیابی بر اساس پستهای مختلف انجام دادند. جامعه آماری شامل پانزده بازیکن تیم ملی والیبال نوجوانان ایران با میانگین سن 17 سال بودند. بازیکنان بر اساس پست بازی به پنج گروه پاسور، بازیکن آزاد، دفاع کننده وسط، دریافت کننده قدرتی و پشت خط زن تقسیم شدند. سپس متغیرهای فیزیولوژیک، عوامل پیکرسنجی و ویژگی های تیپ بدنی آنها ارزیابی شد. نتایج نشان دهنده تفاوت های بیشتر آنتروپومتریکی بین بازیکنان پست های مختلف والیبال است و در مراحل استعدادیابی و استعدادگزینی بازیکنان باید ویژگی های آنتروپومتریک، تیپ بدنی و توان انفجاری آنها را در نظر گرفت[9].

نتیجه آزمون فریدمن در رابطه با موانع استعدادیابی در ورزش ایران نشان داد که از نظر پاسخگویان موانع انسانی با میانگین 5/47 دارای بیشترین اهمیت و موانع فرایندی با میانگین 2/57 دارای کمترین اهمیت اند[5].

جدول 1. اولویت بندی موانع استعدادیابی در ورزش ایران طبق نتایج آزمون فریدمن

متغیرها	میانگین	رتبه	تعدادنمونه	خی دو	درجه آزادی
سطح معناداری					
انسانی	5/47	1			
زیربنایی	2/91	5			
مالی	5/54	2			
فرایندی	2/57	6	406/57	6	0/001
مدیریتی	4/46	4			
علمی پژوهشی	2/11	7			
حمایتی پشتیبانی	4/94	3			

بحث و نتیجه گیری

به نظر می رسد وجود تعامل بین آموزش و پرورش با بخش ورزشی کشور و ایجاد بسترهای آموزشی تأثیرات مثبتی را در جهت کشف استعدادهای ورزشی و پرورش افراد نخبه خواهد داشت. نتیجه این پژوهش با تحقیق ادگبسان و همکاران (2010) که مشارکت با آموزش و پرورش و مراکز آموزشی را در رشد استعدادیابی و شناسایی افراد نخبه تأثیرگذار می دانستند همسو است.

اولین بار پابیک و همکاران ایده به کارگیری الگوریتم های هوش مصنوعی جهت ارائه الگویی هوشمند در استعدادیابی ورزشی را مطرح کردند. نوری و صادقی با استفاده از تکنیک فرایند تحلیل سلسله مراتبی شاخص های اصلی و وزن دار استعدادیابی فوتبال، والیبال و بسکتبال را تعیین کردند؛ سپس با ابزار هوش مصنوعی و بر اساس هنجار ورزشکاران نخبه، الگویی هوشمند و همه جانبه در رشته های فوتبال، والیبال و بسکتبال طراحی کردند که با وارد کردن اطلاعات ورزشکاران این سه رشته به عنوان ورودی الگو، مستعد بودن ورزشکاران در خروجی نمایان می شود. به عقیده پلتولا (1992) استعدادیابی فرایندی است که به وسیله آن نوجوانان، بر اساس نتایج آزمون های مورد نظر به شرکت در رشته ورزشی که احتمال موفقیتشان در آن زیاده است، تشویق می شوند. او استعدادیابی را اولین قدم پیشرفت فرد مبتدی به سوی قهرمان شدن معرفی می کند و توسعه استعدادها را مهم ترین مرحله بعدی در روند نیل به موفقیت های ورزشی می داند. آلابین و همکاران (1980) و هان (1990) اظهار داشتند که روش های استعدادیابی موثر و کارآمد، در فعالیت

های ورزشی نوین نقشی مهم ایفا می کنند و این امر در چند دهه اخیر، یکی از عوامل عمده برتری کشورهای اروپای شرقی در بسیاری از ورزش های المپیک بوده است. دامنه استعداد در برخی افراد گسترده و در برخی دیگر محدود است. افرادی ممکن است فقط در یک رشته مستعد باشند، در حالی که گروهی دیگر در چند رشته استعداد داشته باشند. بنابراین می توان به تاثیر آموزش، تربیت و محیط در پرورش استعدادهای ارثی پی برد. تنها محیط مناسب و مطلوب می تواند آن ها را بارور سازد (علوی، 1374).

در زمینه موانع استعدادیابی در ورزش ایران، نتایج نشان داد که 70 مانع در مسیر استعدادیابی ایران تا رسیدن به هدف خود که شکوفا شدن ورزش قهرمانی و حرفه ای کشور است، وجود دارد. این موانع در هفت فاکتور دسته بندی شدند و فاکتورها با استفاده از نتایج آزمون فریدمن که در جدول 1 آمده است، اولویت بندی شدند تا به ترتیب از مهم ترین به کم اهمیت ترین فاکتور در این حوزه مشخص شوند. فاکتور موانع انسانی مهم ترین فاکتور شناخته شد. موانع دسته بندی شده در این قسمت مربوط به منابع انسانی است که در امر استعدادیابی دخیل اند و مشکلات مربوط به این قسمت اغلب مربوط به نبود تخصص و حرفه کافی در بین افرادی است که در امر استعدادیابی درگیر بوده و متولیان این امر هستند. به منظور اجرایی و کاربردی شدن مدل های استعدادیابی نوین امکاناتی مانند سالن های ورزشی، امکانات ورزشی در رشته های متنوع، ابزار و وسایل مخصوص سنجش و اندازه گیری، نرم افزارهای

کامپیوتری، وسایل تست های آزمایشگاهی و ... باید در اختیار متخصصان امر قرار گیرد. همان طور که می دانیم، این امکانات در بسیاری از نقاط کشور وجود ندارند یا اگر موجود باشد، به صورت ناقص، محدود و گاه به صورت بلااستفاده یا خارج از سرویس هستند. نبود این امکانات موجب کم شدن توان اجرایی مدل های نوین در استعدادیابی و کاهش توانایی متخصصان در به کارگیری تست ها و روش های مختلف استعدادیابی و در نهایت بازگشت و درجا زدن در روش سنتی می شود.

ویانس و همکاران (2008) در الگویی به منظور استعدادیابی در ورزش به نقش چهار شاخص اصلی شناسایی، رشد، انتخاب و تثبیت اشاره کردند، بنابراین مدل مدیریت استعدادیابی زمانی موفق خواهد بود که این شاخص ها در کنار هم برنامه ریزی و اجرا شود. کرمن (2006) در مورد مبحث استعداد اشاره کرد که سازمان ها باید برای افراد فرصت ها و فضایی را برای بروز استعدادها و بازتاب آن در عملکرد افراد به منظور دستیابی به چشم انداز سازمان ایجاد کنند.

کوبیلیوس و همکاران (2015) بیان کردند که ایجاد چارچوب خاص آموزشی از دوران کودکی می تواند توانایی ها و استعدادها را از دیدگاه سنتی به سوی برنامه های جدید سوق دهند.

پیشنهادهات

پیشنهاد می‌شود که متخصصان ورزشی و مربیان در طراحی برنامه های استعدادیابی و استعدادگزینی بیشتر به ویژگی های آنترپومتری، تیپ بدنی و توان انفجاری پایین تنه ورزشکاران متمرکز شوند. پایه ریزی برنامه های استعدادیابی به صورت علمی تری موجب می‌شود به ازای آنچه صرف هزینه های ورزشی می‌شود، امکان رشد ورزش های انفرادی یا گروهی به حداکثر برسد.

منابع:

- 1- نوحی- م. شهلایی- ج. غفوری- ف. هنری - ح. " تعیین فاکتورهای فرایند استعدادیابی: یک مطالعه اکتشافی در ورزشکاران رزمی". نشریه رویکردهای نوین در مدیریت ورزشی، دوره 7، شماره 26، پاییز 1398.
- 2- نظری- ر. تابش- س. "چالش های توسعه ورزش ایران با رویکرد استعدادیابی و نخبه پروری گلخانه ای". فصلنامه مدیریت و توسعه ورزش، شماره 1، 1398.
- 3- ذوالاکتاف - و. فخرپور- ر. همای- ش. " روایی سنجی آزمون هشتگانه برای استعدادیابی عمومی ورزش". شماره 2، 1384.
- 4- نوری- م. صادقی- ح. "مروری بر مطالعات استعداد یابی ورزش". نشریه مدیریت ورزشی، دوره 10، شماره 2، ص: 400 – 387، تابستان 1397.
- 5- اسدی- ن. گودرزی- م. سجادی- ن. قهفرخی- ا. " بررسی موانع استعدادیابی در ورزش ایران". نشریه رویکردهای نوین در مدیریت ورزشی، دوره 5، شماره 18، پاییز 1396.
- 6- شیخ- م. شهبازی- م. امینی- ا. غلامعلی زاده- ر. "بررسی وضع موجود و تدوین شاخص های استعدادیابی در کاراته ایران بر اساس آمادگی هیا جسمانی و روانی". نشریه رشد و یادگیری حرکتی - ورزشی، شماره 4، بهار 1389.
- 7- نوحی- م. شهلایی- ج. غفوری- ف. هنری- ح. " نقش مدیریت استعدادیابی در ورزش های رزمی". فصلنامه مدیریت و توسعه ورزش، بهار 1398، شماره 1، پیاپی 17.
- 8- قاسم زاده- ا. "بررسی موانع موفقیت و تداوم اجرای طرح ملی استعدادیابی فدراسیون دو و میدانی ایران". پژوهش های کاربردی در مدیریت ورزشی، سال چهارم، شماره 2، پاییز 1394.
- 9- نظری- س. سلیمی- ع. نظری- و. "بررسی ویژگی های پیکرسنجی و فیزیولوژیک بازیکنان نوجوان والیبال به منظور استعدادیابی بر اساس پستهای مختلف". نشریه علوم زیستی ورزشی، دوره 7، شماره 2، تابستان 1394.